

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ

Τό Σάββατον, 13^{ον}/26^{ον} Ὀκτωβρίου 2019, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.

Τό γεγονός τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου ἔλαβε χώραν τήν 13^{ον}/26^{ον} Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1965. Τότε, ἔν ἔτος μετά τήν συνάντησιν τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορα καί τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου ΣΤ΄, μετά τήν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων καί τήν ἔναρξιν τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μεταξύ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐζήτησε τό ἱερόν λείψανον τοῦ Ὁσίου Σάββα, τό ὁποῖον οἱ Σταυροφόροι εἶχον μεταφέρει εἰς Βενετίαν.

Ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία ἐπέστρεψε τοῦτο καί μετηνέχθη πρὸς ὑποδοχὴν πάνδημον εἰς τήν Πύλνν τοῦ Δαβίδ, προσκύνησιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα εἰς τό Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καί ἐκεῖθεν πρὸς φύλαξιν διά παντός εἰς τήν Λαύραν τήν ὑπό τοῦ Ἁγίου Σάββα ἰδρυθεῖσαν πρὸς προστασίαν τῶν Ἁγιοσαββιτῶν Πατέρων καί τῶν προσκυνητῶν καί πρὸς ἐνίσχυσιν πνευματικὴν καί ἁγιασμόν

Διά τόν ἐορτασμόν τοῦ γεγονότος τούτου προεξῆρξεν ὀλονυκτίου Ἀγρυπνίας, Ἀποδείπνου καί Χαιρετισμῶν, Ὁρθρου καί θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καί Ἱερομονάχων ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, Ἀραβόφωνων Ἱερέων, καί τῶν Ἱεροδιακόνων Μάρκου καί Εὐλογίου, ψαλλόντων τοῦ Δοκίμου Μοναχοῦ Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καί τοῦ Λαμπαδαρίου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου δεξιᾷ ἑλληνιστί καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου ἀριστερά Ἀραβιστί καί προσευχομένων, τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Λαύρας Ἀρχιμανδρίτου Εὐδοκίμου, ἐντοπίων ἐξ Ἱεροσολύμων, Βηθλεέμ, Μπετζάλλας, Χωρίου τῶν Ποιμένων καί προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρουμανίας καί Ρωσίας.

Πρὸς τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Παρακαλῶ οὖν ἡμᾶς, ἀδελφοί, διά τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ θεοῦ παραστῆσαι τά σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ θεῷ, τήν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν καί μή συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλά μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν εἰς τό δοκιμάζειν ὑμᾶς τί το θέλημα τοῦ θεοῦ, τό ἀγαθόν καί εὐάρεστον καί τέλειον», (Ρωμ. 12, 1-2), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἄγαπητοί ἐν Χριστῷ ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

«Ὁ τῆς ἐπουρανίου μητροπόλεως γεγονώς πολίτης», Σάββας ὁ ἡγιασμένος, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἱερᾷ αὐτοῦ Λαύρᾳ, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν σεπτὴν μνήμην τῆς ἐκ τῆς ἰταλικῆς πόλεως Βενετίας ἀνακομιδῆς τῶν Ἁγίων αὐτοῦ λειψάνων,

δηλονότι τοῦ εὐωδιάζοντος σκηνώματος αὐτοῦ.

Ἡ ἐπιτέλεσις τῆς μνήμης τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ σκηνώματος τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα ἀποτελεῖ ἔργον εὐάρεστον τῷ Θεῷ ἀφ' ἑνός καί εὐεργεσίαν προσγενομένην εἰς ἡμᾶς, τοὺς ὑποκειμένους τῇ φθορᾷ τοῦ θανάτου, ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἀφ' ἑτέρου.

Ἀκούων εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ θεσπέσιος Σάββας παρέστησε τό σῶμα αὐτοῦ θυσίαν ζῶσαν, ἀγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, προσφέρων τοιουτοτρόπως τὴν λογικὴν λατρείαν, δηλονότι τὴν πνευματικὴν «τὴν οὐδέν ἔχουσαν σωματικόν, οὐδέν παχύ, οὐδέν αἰσθητόν» κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον. Τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ βιογράφος αὐτοῦ, ἅγιος Κύριλλος ὁ Σκυθουπολίτης, λέγων: «Ὁ Σάββας, προωρισμένος ὢν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ μήτρας καί προεγνωσμένος πρό διαπλάσεως κατὰ τὸν μέγαν προφήτην Ἱερεμίαν, πάντων ὁμοῦ τῶν τοῦ βίου περιφρονήσας ἐκδέδωκεν ἑαυτὸν μοναστηρίῳ..., ἔνθα ἐξεπαιδεύθη τὴν τῆς μοναχικῆς πολιτείας ἀκρίβειαν καί ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τό τε ψαλτήριον ἐκμανθάνει καί τὴν λοιπὴν τοῦ κοινοβιακοῦ κανόνος κατάστασιν».

Ὁ πόθος πρὸς τὴν εὐσέβειαν, τούτέστιν τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν, ὠδήγησε τὸν ἐκ τῆς κώμης Μουταλάσκης τῆς Καππαδοκίας Σάββαν, εἰς τοὺς θεοβαδίστους τόπους τῆς Παλαιστίνης, ἔνθα ἐμαθήτευσε τὸν μοναστικὸν βίον παρά τοὺς πόδας τῶν μεγάλων τῆς ἐρήμου καθοδηγητῶν θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου καί Εὐθυμίου, τῶν ὁποίων καί ἀληθῆς μιμητῆς ἐγένετο.

Ὁ πολιστής τῆς ἐνταῦθα ἐρήμου Σάββας ἔχων κατὰ νοῦν τό παράγγελμα τοῦ σοφοῦ Παύλου: «δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ τό ἀγαθόν καί εὐάρεστον καί τέλειον», (Ρωμ. 12,2), κατεφρόνησε τά σχήματα τοῦ παρόντος αἰῶνος, οἷον πλοῦτον, δόξαν καί πάντα τά πρόσκαιρα καί φθαρτά καί ἀντ' αὐτῶν ἐζήλωσε τό τέλειον τοῦ Θεοῦ θέλημα. Διό καί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγει: «Ἐξω σαρκός καί τοῦ κόσμου ταῖς ἀρεταῖς γεγονώς, καί δι' αὐτῶν δοξάσας, ἐπί γῆς διὰ βίου, τὸν Κύριον τῆς δόξης, Πάτερ σοφέ κατ' ἀξίαν δεδόξασαι καί ἰαμάτων ἐδειχθῆς θεία πηγῆ, παρ' αὐτοῦ Σάββα θεόληπτε».

Καί ὄντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ θεόληπτος Σάββας ἀνεδείχθη «ἰαμάτων θεία πηγῆ», δηλονότι ἰατρός ἀσθενῶν καί θεραπευτῆς ἀνιάτων ψυχικῶν τε καί σωματικῶν νόσων. Ἀψευδῆς ἀπόδειξις τούτου, ἀποτελεῖ τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἄφθαρτον σκῆνωμα αὐτοῦ, τό ὁποῖον ἀναδίδει ἱεράν εὐωδίαν καί χαρίσματα ἰαμάτων, ὡς λέγει καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «Τίς λόγος ἀξίως ἐξεῖποι τὴν ἐν τοῖς σοροῖς τῶν ἀγίων καί τοῖς λειψάνοις τῶν ὀσίων παρά Θεοῦ δόξαν, τῷ παντὶ χρόνῳ συμπαρατεινομένην, τὴν ἀναδιδομένην ἐκ τούτων ἱεράν εὐωδίαν, τά πηγάζοντα μύρα, τά χαρίσματα τῶν ἰαμάτων, τά ἐνεργήματα τῶν δυνάμεων, τὰς πολυειδεῖς καί σωτηρίους ἡμῖν ἐν τούτοις ἐπιφανείας»· καί ἀναλυτικώτερον: Ποῖος λόγος θά διηγηθῆ ἐπαξίως τὴν δόξαν, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν εἰς τοὺς σορούς τῶν ἁγίων καί εἰς τὰ λείψανα τῶν ὀστών, ὅπου συμπαρατείνεται διαχρονικῶς, ὡς καί τὴν εὐωδίαν, ἡ ὁποία ἀναδίδεται ἀπὸ αὐτά καί τὰ μύρα πού ἀναβλύζουν τὰ χαρίσματα τῶν ἰαμάτων, τὰ ἐνεργήματα τῶν δυνάμεων καί τὰς ποικίλας καί σωτηρίους θεραπείας τὰς γενομένας εἰς ἡμᾶς δι' αὐτῶν;

Περιττόν νά εἴπωμεν, ὅτι τὰ λείψανα τῶν ἀγίων ἀποτελοῦν μαρτυρίαν ἀπτήν τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, καί «μνήμην δικαίων μετ' ἐγκωμίων», (Παροιμ. 10,7) καί «δικαίων ψυχῆ ἐν χειρὶ Θεοῦ», (Σοφ. Σολομ. 3,1), λέγει ἡ Ἁγία Γραφή. Ὁ δέ

Σωτήρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός λέγει: «Οὐκ ἔστιν οὖν ὁ θεός, θεός νεκρῶν ἀλλά ζώντων, πάντες γάρ αὐτῷ ζῶσιν», (Ματθ. 22,32).

Τὴν ἀληθῆ ταύτην μαρτυρίαν «τοῦ θεοῦ τῶν ζώντων» ἀφ' ἑνός καὶ τῆς «Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν» ἀφ' ἑτέρου, κηρύττει καὶ εὐαγγελίζεται ἡμῖν ὁ Ὅσιος τοῦ θεοῦ Πατὴρ ἡμῶν Σάββας ὁ ἡγιασμένος, ὁ ὁποῖος ἠγάπησε Κύριον τὸν θεόν αὐτοῦ ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ του καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ του καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ του, (Ματθ. 22, 37), κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου.

Εἰς τοῦτο καλούμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον, οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα, ἵνα τηρῶμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ ἀγαπῶμεν τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, διότι, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, «οἶδαμεν ὅτι ἐκ θεοῦ ἐσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ θεοῦ ἤκει καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν, ἵνα γινώσκομεν τὸν ἀληθινόν», (Α' Ἰωάν. 5,19-20).

Λέγομεν δὲ τοῦτο διότι, κατὰ τὸν ψαλμῶδόν, πολλοὶ «ἠγάπησαν αὐτόν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν καὶ τῇ γλώσσει αὐτῶν ἐψεύσαντο αὐτῷ» [τῷ θεῷ], (Ψαλμ. 77,36).

Παρακαλέσωμεν τὸν μέγαν τῆς ἐρήμου πολιστήν, Σάββαν τὸν ἡγιασμένον, τὸν παρρησίαν ἔχοντα πρὸς Χριστόν τὸν θεόν, ἵνα μετὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας αἰτῆται φῶς ταῖς διανοίαις καὶ εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Μετὰ δὲ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «Βοᾶ χαριστήρια ἢ σὴ μεγίστη Λαύρα καὶ πάντιμος, οἰκιστὴν σε καὶ κτίστην καὶ πολιούχον προβαλλομένη σοφέ καὶ καυχωμένη κραυγάζει πρὸς Κύριον· εὐλογητός ὁ θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν». Ἀμήν.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν καὶ τὸ κόλλυβον εἰς τὸν νάρθηκα, ὁ Μακαριώτατος παρεκάθισεν εἰς μοναστηριακὴν τράπεζαν καὶ εὐλογῶν ἀνεχώρησε διερχόμενος κατὰ τὸ ἔθος ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.